

томува, който посмѣе да закачи бѣлолицитѣ“, казалъ неочаквано единъ гласъ, и Омасъ, главатарьтъ, се явилъ между тѣхъ и съ погледъ имъ далъ да разбератъ, че не търпи никакво възражение.

Омасъ кимналъ на дъщеря си да го заведе при бѣжанцитѣ, които загрижено очаквали завръщането на Лина.

— „Омасъ е тукъ, значи спасени сме!“ помислили Бенъ и майка му.

— „Не се отдѣляй отъ насъ, заведи ни при милия татка въ града“, замолила го малката Алисъ.

— „При бащата — да, ама не въ града!“ отговорилъ Омасъ.

— „Какво значи това? Намѣри ли мжжа ми?“ запитала безпокойно майката.

— „Да, намѣренъ, той дома сега, раненъ въ боя, — ама не тежко“ добавилъ той състрадателно. „Жена на Омасъ тамъ, при него, гледа него, рани връзва“.

— „Боже, благодаря ти!“ извикала госпожа Рипелъ. „Сега бързо назадъ, при него“.

Всички се приготвили бързо за пжтъ. И желанието на клетитѣ бѣжанци да се върнатъ по-скоро при ранения баща, да видатъ пакъ дома си, ги карало да забравятъ всички мжчнотии на пжтуването.

Омасъ ги водѣлъ по най-кжсия пжтъ, и още сжщата вечеръ били у дома си. Колко били щастливи, като видѣли пакъ милия татко, който, макаръ и да билъ слабъ, не билъ въ опасностъ! Госпожа Рипелъ благодарила на индианката за услугата ѝ. И додѣто другитѣ да успѣятъ да ѝ благодарятъ, тя заедно съ Лина и мжжа си изчезнала.

Лина отпослѣ посѣщавала дома на Рипеловци; тя и малката Алисъ станали добри приятелки. Отъ врѣме на врѣме ги посѣщавалъ и Омасъ. Той се любувалъ на малката Алисъ, която безъ страхъ се забавлявала съ него, като съ единъ добъръ приятелъ.

Край.

*Съкратенъ прѣводъ отъ нѣмски.*